De prediking over 1 Johannes 2:12-14

Psalm 9:10, 18
Psalm 48:6
Psalm 119:52, 53
Psalm 33:9
Psalm 138:4

Lezen: 1 Johannes 2: 1-14

Tekst: 1 Johannes 2:12-14

Geliefde gemeente, we zijn vanmorgen samengekomen rondom het Woord van God, en ik hoop, met de hulp van de Heere, u uit te leggen wat de apostel Johannes bedoelt in 1 Johannes 2, de verzen 12, 13 en 14. We lezen deze verzen nogmaals:

Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil. Ik schrijf u, vaders, want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt den boze overwonnen. Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend. Ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord Gods blijft in u, en gij hebt den boze overwonnen.

Aan wie schrijft Johannes dit? Dat is van het grootste belang. En ik kan meteen wel zeggen: aan u, aan u! Want deze brief is tijdloos, en zo moet u hem ook lezen. Maar ik wil toch graag iets zeggen over het verband waarin deze brief geschreven is. De apostel Johannes is heel oud geworden, waarschijnlijk achter in de negentig, aan het eind van de eerste eeuw. Hij is bezorgd over de gemeenten in Asia, in Klein-Azië, waaraan bijvoorbeeld de Openbaring van Johannes gericht is, de brieven die daarin staan, en misschien nog wel meer gemeenten. Wat was er aan de hand? En ik besef het en heb het niet gezocht, maar ik moet denken dan de situatie in de Chr. Geref. Kerken. U moet er natuurlijk geen verkeerde toepassing van maken. Er waren scheuringen, bittere scheuringen. Dit waren jonge gemeenten, gesticht in de jaren na Pinksteren, in de jaren 40, 50, 60. Nu zijn we 40 jaar verder, maar het waren jonge gemeenten. Hier in uw kerk zat uw voorgeslacht, en misschien nog een geslacht ervoor. Wat was er gebeurd? Deze mensen waren door de prediking van de apostelen uit het heidendom overgegaan tot het geloof in de Heere Jezus Christus. En ze waren gedoopt, met de volwassendoop, dat werd aan hen toegepast, en zo vormden zij gemeenten. Lees maar de brieven aan Korinthe, Efeze, Galaten, noem maar op. Er werden gemeenten gesticht, het Avondmaal werd bediend, apostelen kwamen langs, of Silas, of Timotheüs, en ze hadden ook zelf ambtsdragers.

Maar wat gebeurt er nu na verloop van tijd, er gebeurden verschrikkelijke dingen. Het is niet te geloven dat er mannen, vrouwen, en vooral ook leraars waren, die in de kerk hadden meegezeten aan het Heilig Avondmaal, en de Heere Jezus Christus hadden beleden. En nu zeiden ze – om het in de u bekende termen te zeggen: dat moet je anders lezen, de leer van de apostelen moet je anders zien. Ze noemden zich broeders en zusters, maar u hebt het net gelezen: ze wandelden in de duisternis. Ze wandelden niet zoals de Heere Jezus Christus, zoals Hij gewandeld heeft. Johannes noemt ze een paar verzen terug leugenaars. Daar staat in het Griekse het woord waar wij 'pseudo' van afgeleid hebben. Een pseudo-dokter, dat weet u wel, daar moet u voor op uw hoede zijn, daar moet u nooit naar binnen gaan, want dat is een nep-dokter. Dat betekent dus: het waren geen oprechte christenen, het waren nep-christenen, pseudo, leugenaars. Ze zeiden dat ze in het licht wandelden, maar ze wandelden in de duisternis, want ze haatten de medebroeders,

medezusters, andere gemeenteleden. En ten diepste, want daar zat de grote bron, de grote oorzaak: ze kenden de Vader niet en ze kenden de Heere Jezus Christus niet.

Wat dat 'kennen' inhoudt, hoop ik u zo meteen, als het in de tekst aan de orde komt, uit te leggen. In vers 22 kunt u lezen dat het uitliep op het loochenen van de Vader en het loochenen van de Zoon. Kortom, verschrikkelijke dwalingen. Het is ook tot scheidingen gekomen, naar alle waarschijnlijkheid. We moeten best veel moeite doen om erachter te komen wat er precies aan de hand was. Het is niet zo concreet als bijvoorbeeld in de brieven van Paulus of Petrus, maar waarschijnlijk kwam het daadwerkelijk tot scheuringen. Want u kunt straks iets verder lezen dat ze uit hen waren uitgegaan, maar ze waren uit ons niet. Dus het kwam tot een scheiding. Ik hoef daar niet zoveel bij te zeggen voor de situatie waarin uw kerkverband verkeert. U zou het zo één op één kunnen toepassen. Maar dat moet toch wat zijn. Ik heb het als lid van de Protestante Kerk in Nederland in 2004 meegemaakt. Van de ene op de andere zondag zie je mensen niet meer. En gelukkig waren dat geen mensen die weggingen vanwege gruwelijke ketterijen, dat niet. Ik weet een klein beetje wat dat is. Maar hier is het veel erger, die man of die vrouw, samen overgekomen, samen de Heere Jezus beleden. Hij zei dat hij een kind van God was, en nu blijkt hij het niet te zijn. Dus die gemeente die achterbleef was uit het lood geslagen. Die mensen waren van slag, die begonnen zelf te twijfelen. Als die mannen en vrouwen al zo denken en doen en die koers varen, wat is dan waarheid?

In die context moet u dit lezen. Ontredderd waren ze, en ze wankelden. Dan schrijft de apostel deze brief. Ik zou zeggen: leest u hem alstublieft ook als aan u gericht, want dat is hij ook. Dat zijn de brieflezers in het algemeen, de achterblijvers die ontredderd zijn vanwege wat ze de afgelopen jaren in die gemeente hebben meegemaakt. Maar ze worden ook iets preciezer genoemd: kinderkens, kindertjes, kleine kinderen; ze worden vaders genoemd, en ze worden jongelingen genoemd. Ik zal u meteen maar zeggen dat ik niet weet wat ik daaronder moet verstaan. Augustinus verstaat hieronder een groep die bestaat uit mensen met verschillende geestelijke ervaringen, en kennis en ondervinding. Nou, dat vind ik een prachtig antwoord. Er zitten dus onder de brieflezers geoefende kinderen van God, er zitten brieflezers die net uit het heidendom zijn overgekomen, pas bekeerden, en er zitten krachtige gelovigen die met een sterk, levend geloof verzekerd zijn van hun aandeel in Christus. Er zijn ook uitleggers die zeggen dat het gewoon drie verschillende leeftijdsgroepen zijn. Ik maak er geen punt van. Het is dus een aanspraak met kindertjes, vaders, jongelingen. Daar spreekt van de kant van de apostel warme genegenheid uit.

Goed, dat was even ter inleiding op dit Schriftgedeelte. Maar nu gaan we naar de tekst. Ik zou u willen vragen – en ik twijfel niet of u doet dat, daarom bent u hier – om goed te luisteren en mee te lezen. Want hij gaat hun dingen toeschrijven, en als die u toegeschreven worden hier vanmorgen, als dit van u geldt, dan is dit kerkgebouw te klein van verwondering en van aanbidding. We moeten opletten wat hij zegt.

Hij zegt – en dan denk ik dat hij ze daar allemaal mee vat – *Ik schrijf u, kinderkens*. Ik denk dat hij hier ze beschouwt als zijn geestelijke kinderen. Later gaat hij dat wat uitsplitsen, dat heb ik u proberen uit te leggen. *Ik schrijf u, lieve kinderen*. Ik had vroeger een eigen vader, maar ik had ook een geestelijke vader. Nou, dat beeld moet u hier even vasthouden. Hij is de geestelijke vader, hij was ook oud, en hij schrijft aan zijn geestelijke kinderen: *Want de zonden zijn u vergeven*.

Nou denkt u: dat zal die dominee eens uit gaan leggen, wat dat is. En dan kun je beter gaan, want dat kan ik niet. Ik geloof dat ik mag weten dat God mij vrijsprak van schuld en straf. Ik zal het nooit vergeten. Ik stapte 's morgens op mijn fiets – ik moest van Scherpenzeel naar Amersfoort, daar was ik docent – en ik stapte op de fiets. Ik weet wel, ik zal wel niet zo zijn als een ander, maar ik

kon alleen maar zingen. Ik heb zitten zingen van dat ik het huis uitging tot ik in Amersfoort aankwam. En ik weet nog de eerste psalm die ik op de fiets zong: *Gij hemel, aard en zee, vermeldt Gods lof, want God zal aan Zijn Sion gunst bewijzen*. God had mijn ziel vrijgesproken. Dat kun je alleen maar bewonderen en uitgalmen en uitzingen. Misschien kun je helemaal niks, lig je plat op de grond vanwege het wonder van Gods genade, terwijl je niks anders gedaan hebt dan uit Zijn handen proberen te blijven. Om met een handvol godsdienst naar de eeuwigheid te reizen, je best gedaan om Christus te laten voor wie Hij is en op Zijn bloed geen prijs gesteld, 30, 35, 40 jaar lang. Zo oud was ik.

Begrijpt u dus? Ik kan het u niet zeggen. U hebt uw man, uw vrouw – als u ze hebt – ontzaglijk hartelijk lief. En als ik u zeg: vertel, leg die liefde eens uit, dan zegt u: ja, kom nou, dominee, dat kun je niet dat uitleggen. Dus ook al kun je er boeken over schrijven, over huwelijksliefde, het is theorie. Maar, het is beleving. Lieve kinderen, en nu gaat het niet meer over hen, het gaat over u.

Zo ging dat in die gemeente. Ze zaten bij elkaar, zondagochtend, en daar stond de oudste op, de presbyter, en die zei: geliefde gemeente, er is een brief gekomen van onze zeer geliefde oude broeder, apostel Johannes, en die ga ik voorlezen. En daar zaten ze, ontredderd. Dan was er die week weer een stel vertrokken, en die hadden gezegd: jullie zijn gewoon gek om te geloven dat Jezus Christus de Zoon van God is. Want dat kunt u allemaal lezen: hoe haal je het in je hersens? Wij hebben het wel gezien hier. En daar zaten ze, het waren hun beste vrienden, die hier aan het Avondmaal hadden gezeten. En nu komt deze brief binnen: *Lieve kinderen, lieve kinderen, te midden van deze ontzaglijke chaos en bende en verwarring, jullie zonden zijn jullie vergeven*.

Ga nou niet zitten filosoferen en zeggen: dus die hele gemeente, dat waren allemaal kinderen van God? Zou het echt? Maar, zou u nou niet ophouden! Die brief komt bij u aan. Ik lees hem voor: *Uw zonden zijn u vergeven*. Ja, maar. Wat ja maar? Dat geldt niet van u, dat geldt niet van u? Hoe lang hebt u het Evangelie gehoord, uit de mond van uw predikanten, zondag aan zondag, een helder Evangelie? Daar twijfel ik geen seconde aan. En dan u te horen zeggen vanmorgen: ho even, ho even! Niks ho even! Als u moet zeggen: dit geldt niet van mij, dan is uw toestand niet onder woorden te brengen. Dat de mensen in de straat dat hier zeggen, dat kan ik snappen. Maar u? *De zonden zijn u vergeven*.

Wat is dat dan? Natuurlijk, theologisch kunnen we ook wel wat over zeggen over vergeving, het is niet zo dat het niet onder woorden is te brengen. De ondervinding is onuitsprekelijk. Laat dat helder zijn. Of als u zegt: mijn zonden zijn vergeven, en het heeft u niet buiten uzelf in verwondering aan de voeten van Christus gebracht, dan hebt u geen vergeving. Zo helder is het. Het is zo onuitsprekelijk.

Maar nou theologisch. En dan ga ik u geen nieuwe dingen zeggen, die zijn u bekend, die zijn u geleerd op de catechisatie, vanaf deze kansel worden ze telkens weer gezegd. Vergeving is ten diepste – het Griekse woord hiervoor – een juridisch begrip, een forensisch woord. Wat vrijspreken is, dat weten we allemaal. Het vragenboekje van Hellenbroek, misschien wordt het hier nog gebruikt, vraagt: Wat is rechtvaardig maken of rechtvaardigen? Nou, dan krijg je dat weergaloze antwoord: vrijspreken van schuld en straf, en een recht geven op het eeuwige leven. Daar heb je het. Het is een juridische daad. De Rechter, laat ik het gelijk maar toepassen, de rechtvaardige Rechter van hemel en aarde, spreekt mij uit enkel liefde, mij, helwaardige zondaar om eigen schuld, die ik in eeuwigheid niet afbetalen kan, scheldt mij nou al die schuld, die zondeschuld, die van de aarde tot de hemel reikt, plus de daarbij behorende straf, die scheldt Hij mij kwijt. En Hij ontheft mij daarmee meteen van het oordeel van de eeuwige verdoemenis. Dat is nou vergeven.

Laten nu vanmiddag papa en mama dat boekje van Bunyan nog eens even uit de kast pakken, van de Christenreis. Daar loopt die man met het zware pak. Hij kan het nergens kwijt. De een zegt: je moet hier zijn, de ander zegt: daar weten ze er raad mee. Overal loopt hij dood, totdat hij komt bij het kruis. En één blik erop, en dat pak valt van zijn rug, en het rolt in een graf, en hij ziet het nooit meer terug. En dan staat er dat hij drie keer opsprong van blijdschap. Hij was het pak kwijt. God schonk hem die hemelhoge schuld kwijt. Hij had die schuld niet meer, die is weg.

Ik zal hun ongerechtigheden dempen. Ik moest een keer in Gortel preken, op de Veluwe, op een prachtige zomerdag. Het was 's morgens, alles was onder de dauw, en ik rijd daar richting Gortel, door die mooie bossen. En over alles was zo'n zomernevel. En ik kom terug, 's middags om een uur of twaalf, en de zon stond hoog aan de hemel. Van al die dauw was niks meer te zien. Als ik uit de auto gestapt was en ik zou blaadjes hebben gepakt en ik zou ze van alle kanten hebben bekeken, die waren kurkdroog. Er staat een tekst in de Bijbel: *Ik delg hun overtredingen uit als een nevel*. Daar moet je eens over nadenken. Dat je een schuld hebt tot aan de hemel, en dat die schuld niet meer bestaat, die is weg, die is zelfs bij God weg. Ja, dat kan ik me ook niet voorstellen. God vergeet toch nooit iets? Nee, God weet alles, en toch weet Hij van mijn schuld ook niet meer. Die is weg. Dat wordt hier bedoeld. Hij ontheft me ervan, en de hel, daar gaan drie grote grendels voor en die poort is voor eeuwig, voor eeuwig, gesloten.

Kun je het je voorstellen dat christen daar huppelt en zingt en geen raad weet? En dat doet hij niet zomaar, hoor. Nee, we hebben niet te maken met een of andere lieve God die alles door de vingers ziet. Want daar heb ik niks aan, dat God het door de vingers ziet. Het moet weg, ik moet het weten. Hij moet het me zeggen. Calvijn zegt: dat vonnis maakt Hij bekend aan je verstand, en Hij verzegelt het in het hart. Hij druk het af in het hart. Dus je begrijpt dat vrijsprekend woord, je verstaat het, en hier ruist het na met een zekerheid, zekerder dan hemel en aarde, *om Zijns Naams wil*. Daar heb je het. Nee, God ziet het niet door de vingers. *Wij dan, gerechtvaardigd zijnde door het geloof*... Daar heb je het: rechtvaardig, dat is niks anders dan voor onschuldig verklaren.

Een beschuldigde compleet vrijspreken. Wij gebruiken het in het Nederlands niet meer, maar in de rechtbank hier in Rotterdam zal het regelmatig gebeuren dat de rechter iemand rechtvaardigt, voor rechtvaardig verklaart. Want, man, uw leven is volkomen in overeenstemming met de wetten van ons land. U hebt geen doodslag gedaan of inbraak gepleegd, nee, u hebt niets gedaan, hier zijn de bewijsstukken. Dat is rechtvaardig verklaren dat is voor onschuldig verklaren. Dat doet God niet zomaar: *om de Naam*. En de Naam is de concentratie van de hele Persoon. Dus dat is de Heere Jezus Christus, in Zijn namen, naturen, ambten, staten, weldaden. Daar hebt u weer de uitdrukkingen van Hellenbroek.

Weet u hoe de Heere dat nou doet, en ik hoop dat ik geen onbekende dingen zeg. Weet u wat Hij nou doet? Dat is ook zo wonderlijk, dat is ook niet te vatten. Nou, dat is heel simpel, dat is weer voor de kinderen. En vragen jullie het vanmiddag aan papa en mama. Die dominee had het over ruilen. Ruilen jullie weleens, kinderen? Dat zie ik ook weleens, vroeger bij mijn kinderen, met mijn kleinkinderen. De een heeft een stukje speelgoed, en de ander wil het hebben, en die zoekt wat anders en zegt dan: dat is voor jou, dat krijg je. En dan is het vaak huilen.

Maar nu het ruilen van God. Ja, dat is wat. Dan hevelt God mijn hemelhoge schuld en mijn ongerechtigheid en mijn zonde over naar de Heere Jezus Christus. En Zijn gerechtigheid en Zijn heiligheid en Zijn gehoorzaamheid, die zet Hij op mijn rekening. Lieve vrienden, meer is geloven niet, en minder ook niet. Echt waar.

Als nou iemand zegt: hoe kom ik ook zo gelukkig? Nou, zo simpel als wat: ruilen met de Heere Jezus. En dan volgt geen huilen op, *eeuwige blijdschap zal op hun hoofden wezen*. Je moet er niet

meer mee blijven lopen met dat pak, want het drukt je tot in de hel neer. En Hij wil ruilen, echt waar. Hier, Hij staat hier voor u, en Hij zegt: kom maar met die lasten, met die schulden, met die vloek, daar weet Ik wel raad mee. Mijn gerechtigheid, mijn heiligheid. *Wie zal dan beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardigt*. Zo zou ik het – Romeinen 8:33 – ook willen vertalen: *God is het, Die vrijspreekt. Wie zal mij dan verdoemen* staat er, maar dat mag je ook vertalen met veroordelen. Als God mij vrijspreekt, ja, is er geen mens meer op de hele wereld, zelfs de duivel niet meer, die mij nog ooit veroordelen kan.

Let er op, er staat: *vergeven zijn*, er staat niet *vergeven worden*. Dat was gebeurd. Dat zegt de Heere Jezus ook tegen die vrouw die Zijn voeten nat maakt. Hij zegt niet: Ik vergeef u uw zonden, of die worden u vergeven. Hij zegt: *Uw zonden zijn u vergeven*. Dus wat doet Hij hier? Hij zegt deze brieflezers aan, Hij schrijft hun toe wat ze in Christus Jezus hebben en wat ze in Hem zijn. Ik kom er hopelijk vanmiddag nog op terug.

We gaan verder. *Ik schrijf u, ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt gekend*. Ik zou het liefst willen vertalen: *Ik schrijf jullie*, want het is een meervoudsvorm, en letterlijk staat er *Ik schrijf aan jullie, vaders, want of omdat, jullie hebben leren kennen*, lees mee, *De-vanaf-het-begin*. Ik las ergens dat de werkwoordvorm die hier gebruikt wordt, een allersterkste verzekering is van iets uit het verleden: *jullie hebben leren kennen*, voltooid deelwoord, en in het Grieks met een zodanige klem dat het alle twijfel wegvaagt. En dat *Hem*, dat staat schuin gedrukt, dat is niet voor niks weggelaten in de grondtekst. Wat is kennen? En het gaat natuurlijk over de Heere Jezus. Nou, wat is dat, de Heere Jezus kennen? Ja, dat is natuurlijk niet zeggen: ik weet wel Wie dat is, en dan geef je een korte samenvatting van Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes, met wat lijnen naar het Oude Testament en de brieven van Paulus, en dan zeggen: dat is Jezus. Ik kan wel een hele avond over Hem praten. Ja, zo kent u mij, of zo kent u koning Willem-Alexander. Dat wordt hier helemaal niet bedoeld.

Het kennen waarvan hier gesproken wordt – en dan val ik maar gelijk met de deur in huis - er staat van Jozef, na de bevruchting van Maria: *Hij bekende haar niet, totdat zij den Heere Jezus gebaard had*. Jozef had geen intieme, seksuele gemeenschap met Maria tot de geboorte van de Heere Jezus. *Bekennen*, daar hebt u nu het woord, en dat is daar horizontaal, de allernauwste, intiemste en innigste omgang in het kader van huwelijksliefde tussen een man en een vrouw in een goed huwelijk. Dat is het grondwoord. Nou, pas het maar toe. Die kennis is het. Toen wij trouwden kende ik mijn vrouw drie jaar, maar ik heb ze pas leren kennen toen ik ze tien jaar kende, of twintig jaar kende. Begrijpt u? Omgaan, dagelijks omgaan met elkaar, dan leer je elkaar kennen. Nou, dat is hier bedoeld. Het is omgangskennis. *Jullie zonden zijn jullie vergeven, want jullie hebben omgang gekregen met de Heere Jezus Christus*.

U leest de brief, en de broeders komen op huisbezoek, en waar zijn ze op gespitst? Dat ze van u vernemen, dat u sinds het vorige huisbezoek meer kunt zeggen van uw omgang met de Heere Jezus Christus. Die kinderen denken: hoe moet ik me dat voorstellen? Dat papa, mama gek zijn op elkaar, ja, dat zie ik wel eens, en gelukkig maar. Maar de Heere Jezus? Nou, lieve kinderen, dat gaat zeker niet zo? Nou, dat gaat óók zo. Want de Bijbel zegt: De armen van mijn geloof sla ik om de Heere Jezus heen en zo maak ik Hem eigen. Zoals ik mijn vrouw aan mijn hart druk en mijn liefde laat merken, zo sluit ik de Heere Jezus Christus door het geloof in mijn armen. Mijn Heere, mijn God, mijn allerliefste Heere, mijn allerliefste Jezus, mijn allerdierbaarste Christus, mijn allerhoogste Profeet, Mijn Kurios, mijn Eigenaar, mijn Bezitter, mijn Heere, mijn Meester, Die mij gekocht hebt. Zo gebeurt dat in de binnenkamer, in het verborgen, of dat kan wel op de fiets, als het nood is. Dat is wat hier bedoeld wordt. *Jullie hebben omgang leren krijgen met -schuin gedrukt - Hem*, maar het had ook weggelaten kunnen worden. Dat is kennen.

Er zit dus een verstandelijk element in dat kennen, want als je natuurlijk niet weet wie Hij is uit de Bijbel, ja, dan wordt het heel lastig, ik denk onmogelijk. Ik heb het nu niet over mensen met een verstandelijke beperking, dat, dat regelt God wel, met eerbied gesproken, maar ik heb het over mensen die kunnen lezen en kunnen schrijven. En dan gaat het niet buiten het Woord. Het is niet zo dat je zegt: ja, als God mij bekeren wil dan heb ik het Woord niet nodig, Dan bent u nog niet bekeerd. Daar vind je Hem: in de Schriften, en hier in dit kerkgebouw. Dat is het. Het is zo'n bijzondere kennis, één plant met Hem, daar heb je het, vergroeien, de rank in de wijnstok: *Gij in Mij, en Ik in u*. Het is een verstandelijke kennis, het is een omgangskennis, intieme, nauwe omgang, maar dan door het geloof en de liefde. Dat weet u en begrijpt u? Maar het is ook een kennis die mij heiligt.

Ja, dan word je echt eenkennig. In een goed huwelijk is er maar één man, en een andere, die bestaat niet eens. En er is maar één vrouw, de andere bestaat niet eens. Dan word je eenkennig. Nou, dat is deze kennis. Zo dan word ik eenkennig, dan wordt alles buiten die dierbare Heere Jezus Christus niks meer waard. En dat kun je hieraan weten: heilige kennis. En heilig betekent: afzonderen van het aardse, wereldse, het benedengedoe, en gereedmaken, bestemmen, toewijden aan Hem. Dat kun je weten of je Hem kent.

Nou worden de draden met de wereld en met de zonde, met het oude leven, doorgeknipt, helemaal. Er zit een taaie tussen hoor, daar moet je de schaar wel twintig keer inzetten of het mes, voor dat die laatste draden door zijn. Dat is die heiliging, dat is die afsterving van die oude mens, en de opstanding van de nieuwe mens. Lieve vrienden, dit is het eeuwige leven, hoor, echt. *Dat zij U kennen, Vader, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt*.

Oh, laat ik gelijk een toepassing maken. Ik hoop dat er zitten vanmorgen die zeggen: met al mijn kennis van de Bijbel ken ik de Heere Jezus niet. Zelf wist ik net zo goed als u wie de Heere Jezus was. Ik had ook altijd catechisatie gehad, en ik had een goed verstand, en ik wist het best wel. En toen God mijn ogen opende, liep ik door het huis bij ons, en ik zei: Heere Jezus, wie ben U? Zeg maar, die vent is gek. Ja, ik wist het niet, ik wist het niet. Paulus zegt: *Het heeft God behaagd, Zijn Zoon in mij te openbaren*.

Nou maak ik een toepassing, want misschien zit hier iemand die zegt: als dit zaligmakend kennen van Christus is, dan heb ik me vergist tot op de dag van vandaag. Nou, dank de Heere dat u achter die vergissing komt, en dat Hij u daarbij brengt, en dat je niet met een ingebeelde Jezus naar de hemel, naar de rechterstoel reist. Dan staat er in Jesaja deze tekst: *Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken*. Voor onschuldig verklaren en houden, door Zijn kennis.

Als hier nou iemand zit die zegt: dat pak op mijn rug, en die rechterstoel, en dat doemvonnis, en dat bezwaarde geweten, hoe kom ik er vanaf? U hoeft de Heere Jezus Christus maar te leren kennen. Ik hoor het mezelf zeggen en denk, jongen, de Heere Jezus Christus moeten leren kennen? Je weet zelf hoe onmogelijk het was. Ja, dat is ook waar. Ik zeg het ook maar niet met de borst vooruit, maar dat wil Hij je leren. *Wat nou onmogelijk is bij de mensen, is mogelijk bij God*.

En hoe krijg ik, hoe leer ik toch ooit de Heere Jezus Christus kennen? Nou, kom op, kom op, Ga met je onverstand, en je onkunde, je duisternis tot Hem en zeg: hier ben ik, hier, Jezus. Nou heb ik het vanmorgen gehoord, dat het kennen van U zalig maakt, en redt, en behoudt. Hoe leer ik die kennis waar het vanmorgen over ging, waar die mij rechtvaardigt, en de kennis die mij heiligt, en die mij verlost van de zonde? Slechtst de Heere Jezus Christus. *Mijn volk gaat verloren, omdat het geen kennis heeft*. Daar klaagt de Heere over.

Och, lieve gemeente, leer Hem toch kennen. Hij is er vanmorgen op uit. Sinds uw doop, op uw voorhoofd, zit het zegel. Hij wil u leren kennen, Hij is vanmorgen uit op gemeenschap met u. Zou je dan niet de gemeenschap met alles buiten Hem eens opzeggen, en zeggen: weg wereld, weg mijn hele vrome gedoe en buitenkant? Hij is gewillig, Hij loopt u na. *Ik loop u na*, zegt Hij vanmorgen. Iemand zei een keer: tot de rand van de afgrond. Och of u ook op deze dag mocht bekennen wat tot uw eeuwige vrede dient. Hij staat hier voor u, om u genadig te zijn. Hij staat hier voor u met de grote bedoeling om hier in de kerk vandaag mensen te leren kennen, en dat mensen Hem leren kennen met die kennis waar het net over ging.

Ik moet me haasten, want nu komen de jongelingen, en daar zegt Hij het nodige van. Hij zegt: *Jullie hebben den boze overwonnen, jullie zijn sterk, en het Woord Gods blijft in jullie*. Ik zou het van achteren naar voren willen lezen. Omdat het Woord van God in jullie blijft, zijn jullie krachtig in het geloof en worden niet meegezogen met die afscheiders, die pseudo-christenen uit jullie gemeente, en jullie hebben de boze overwonnen. De boze, in het Grieks kan ook het boze zijn. De meesten vertalen het mannelijk, en dan is het de satan, en dat is natuurlijk ook het boze, het kwaad.

Nou zit hier iemand vanmorgen die zegt: dat begrijp ik niet. Ik geloof dat de Heere mij dat vrijsprekend woord bekendgemaakt heeft, maar de boze, de duivel overwonnen, u moest eens weten. Ik heb dagelijks met hem te maken, en ik delf het onderspit. De overste van deze wereld overwonnen, hem die rondgaat als een brullende leeuw, overwonnen? Ja, zeker, kind van God, ja, zeker. Ik zal er nog een schep bovenop doen: in Christus zijn we zelfs meer dan overwinnaars door Hem Die ons liefgehad heeft met een eeuwige liefde, Die gekomen is om de werken van de duivel te verbreken. *Nu zal de overste dezer wereld uitgeworpen worden*. Kolossenzen 2 vers 15: *En de overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft die in het openbaar tentoongesteld, heeft over hen getriomfeerd*.

De duivel, diabolos, komt van een werkwoord dat betekent: uit elkaar smijten. Verwarring en verdeeldheid stichten in huwelijke en gemeenten. Dat is zijn naam. Overwonnen? Moet je eens kijken wat er gebeurd is afgelopen jaren in onze gemeente, zeggen ze. En u zou het ook wel kunnen nazeggen: *Wij hebben, jullie hebben de boze overwonnen*. Hoe dan? Nou, ik zou willen zeggen: al van voor de grondlegging der wereld, in de hemel is het vonnis al uitgesproken over de vorst der duisternis.

Churchill, de bekende Engelsman, die Engeland leidde ten tijde van de Tweede Wereldoorlog, moet eens gezegd hebben, toen de Engelsen een paar nederlagen geleden hadden in Noord-Afrika, van de Duitsers: We hebben menige nederlaag geleden, maar de eindoverwinning is onze. Dat is de taal van Gods kind vanmorgen: menige nederlaag geleden, maar de overwinning is onze, omdat Hij van Wie ik het eigendom ben, de overwinning behaald heeft in de hof van Gethsémané of op Golgotha, toen Hij zei: *Het is volbracht, a*f, voltooid, tot Zijn einddoel gekomen. Daar kreeg de duivel de nekslag. *Hij zal hem de kop vermorzelen*. Het is een overwonnen vijand. Dat is ten diepste Evangelie. Evangelie was bij de Grieken, bij de heidense Grieken, de bekendmaking van de overwinning van hun leger. Als hun leger een overwinning had behaald in een veldslag, stuurden ze een loper naar de hoofdstad, en die riep het uit: *Euangelion*, Evangelie. En dat heeft de Heilige Geest natuurlijk bijbels gevuld, maar dat is Evangelie: wij hebben de overwinning behaald. Jij, ik, ik ook, allen die Hem hebben leren kennen, hebben op Golgotha met Hem de overwinning behaald en de duivel de kop vermorzeld, en dat monster heeft het nakijken.

Ik wou dat ik het elke dag zo helder had voor mezelf, snapt u? Want soms denk ik: ik heb nog niks overwonnen. *Jullie hebben hem overwonnen.* En dat is geen geestelijke krachtpatserij, geliefde. O

nee, o nee. *Zonder Mij kunt gij niets doen.* Als ik zwak ben, dan ben ik machtig. *Ik zal voor u strijden*, maar wederstaat de boze *en hij zal van u wijken. krachtig zijnde en vast in het geloof, want het Woord Gods blijft in u.*

Nou lezen we weer in de normale volgorde: *den boze overwonnen, krachtig zijnde, want het Woord Gods blijft in u.* Wat betekent dat? Dat is heel eenvoudig: deze mensen, die achterblijvers, die gelovige achterblijvers, die leefden uit de belofte van het Evangelie, die aan hun voorhoofd verzegeld was. Dan verzegelt ons *God de Vader, dat Hij ons tot Zijn kinderen en erfgenamen aanneemt, en daarom van alle goed verzorgen, alle kwaad van ons weren of ten onzen beste keren wil.* Daar hebt u het, het slot van het Avondmaalsformulier. *Als uw lieve kinderen van alle goed verzorgen.* Dat is wat hier staat. En dat waren nou gemeenteleden. Er ging een enorme storm over die gemeente. En wat deden ze dan? Dan namen die mensen heel eenvoudig hun Bijbeltje en toonden het aan God. Dat is man of een vrouw hier in de Jeruzalemkerk, die dagelijks op de knieën ligt, en die zegt: lieve Meester, ik houd het niet vol met wat ik hoor en zie, maar hier staat het. Alsjeblieft, kijk U er maar in, hier staat het. Wat dan? *Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten. Ik zal u tot een God zijn, en gij zult Mij tot zonen en tot dochters zijn. Ik ben met u alle dagen, tot aan de voleinding der wereld.* Dat is: *het Woord Gods blijft in u.* Dan, dan leven die beloften van God in de ziel, en dan zijn ze voor mij, ja, en dan zijn ze voor mij: amen. Dan is die vervloekte, duivelse twijfel vertrokken, die is weg. Dan is God God, en het Woord is Woord.

Ik wou dat ik het in de binnenkamer altijd zo beleefde, moet ik wel zeggen, hoor. Anders zou je denken: die man, die is ons kilometers vooruit. Helemaal niet. Waarom nou? En dan gaan we naar het einde. Waarom schrijft de apostel de kinderen van God dit allemaal toe? Want hij zegt natuurlijk machtig veel. Ik heb het maar aan kunnen stippen. Wat schrijft hij hun machtig veel toe? Nou, twee redenen, eigenlijk één reden. De brief van Johannes is wat anders dan de brieven van Paulus en Petrus. Paulus is er altijd op uit om, als er sprake is van conflicten, om de tegenstanders helder te ontmaskeren. Dat is er aan de hand, dat is de dwaling, en jullie moeten die zus en zo bestrijden. Dat doet Johannes niet. Het lijkt wel alsof Johannes zegt: ik vond het bijzonder aangrijpend, kijk ook naar de broeders. Het was net of Johannes zei: laat ze maar gaan, maak je daar nou maar niet meer druk om, laat ze maar gaan. Maar jullie steek ik een hart onder de riem. Dus het accent is wat anders dan bij Paulus. Maar in plaats van het twistgesprek voort te zetten, te volharden, te ontmaskeren, zegt Johannes: blijf nou maar bij jezelf. Lees deze brief van Johannes maar eens helemaal, hij is niet zo lang. Maar hij zegt: zorg dat jullie wel gemeenschap hebben en houden met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Doe dat nou maar. Daarom is dat het doel van de brief, en daarom staat ook in deze brief God de Vader en de Heere Jezus Christus zo pontificaal in het midden.

Ik trek nog snel een paar lessen. Vanmorgen zijn de sleutels van het hemelrijk gebruikt. Als u eerlijk bent, weet u of de hemelpoort voor u ontsloten is door de prediking van het Evangelie, of dat die dicht zit. U weet of u vergeving hebt of niet. Dat weet u heel goed. Dat hoort u zondag aan zondag. U bent uitgesloten, de hemelpoort gaat voor u dicht in de prediking van het Evangelie? Dan is er geen vrijsprekend woord van God in uw leven en kent u niet de vergeving. Daar moeten we eerlijk in zijn. Rust nou niet voordat je dat wel hebt. Rust nou niet, als je nou geen vergeving van zonde hebt en dat niet weet. Rust nou niet. Zet alles aan de kant, zeg de hele wereld vaarwel. Bemoei je met de dingen in het leven die nodig zijn? Maar zoek vergeving, vergeving, alsjeblieft.

En als je die vergeving hebt, verlies die dan niet. Maar eens vergeven is toch altijd vergeven? Ja, ja en nee, ja en nee. Iemand kan zo weer terugvallen in de zonde, en zo'n oppervlakkig leven gaan leiden, dat je die zekerheid kwijtraakt. Dan kan hij dat vrijsprekend woord van God, dat vrijsprekend vonnis van de Rechter, niet meer lezen, het is onleesbaar geworden. Hij of zei leefde

niet door het geloof op de belofte. Ze bewaarden Zijn woorden niet. Nou, dan wordt het gevaarlijk, dan kom je in de buurt van die afvalligen. Uit volharding blijkt of vergeving werkelijkheid is. Uit de praktijk van de godzaligheid blijkt het. Als je dicht bij de Heere leeft, hoef je niet bang te zijn dat je dat niet meer kan lezen. En daarom roep ik je op, hunker naar de hernieuwde vrijspraak. Wat hier gebeurt. Hij zegt het hun opnieuw aan, Hij verzekert het.

Ik hoorde onlangs nog iemand zeggen, in Limburg, door een vrouw die een heel andere opvoeding had dan u en ik, maar die doet mee met de Sjofaracties. En ze zegt: ik kan het niet voor mezelf geloven. Ze komt uit de wereld en is nu tot het christelijk geloof overgegaan. Ik kan het niet geloven, zegt ze, voor mezelf, vergeving van zonde, verzoening. Maar zegt ze, onlangs hadden we bediening van het Avondmaal, en ik hield het brood in mijn handen, zo, en toen geloofde ik het. Ik vind het toch mooi. Je moet het ook zonder brood geloven hoor. *Zalig zijn zij die niet zien en nochtans geloven*, zegt de Heere Jezus tegen Thomas. Maar het is er wel voor, dat sacrament. Hunker daarnaar. Dat doe je toch in je huwelijk ook? Je bent toch niet tevreden dat je vrouw of je man acht jaar geleden zei: ik houd van je, en daarna niet meer? Blijf in het Woord. We zongen die psalmen niet voor niks: *Hoe zoet zijn mij Uw redenen geweest*.

Strijdt om in te gaan. Geen vergeving? Hoe dan? Wat dan? Ik heb geen vrijspraak, en dan zit voor mij de hemelpoort op slot, en ik ken de Heere Jezus niet. Nou, ik ben ermee begonnen, er is doen aan. Hij is er op uit, ook vanmorgen, Hij steekt Zijn armen naar u uit. Hij is uit op u, op gemeenschap met u. Hij wil u helemaal voor Zichzelf hebben, net als een man een vrouw helemaal voor zichzelf, voor elkaar, voor niemand anders. Hij is op u uit. Wat is uw enige troost? Dat ik helemaal van de Heere Jezus ben, met ziel en lichaam en verstand, voor tijd en eeuwig. Dat is mijn troost. Die troost wordt u hier aangeboden, aangereikt. Hij wil met u delen. Die gemeenschap wil Hij met u kwijt. Laat Hem er toch niet mee zitten. Het zal toch zo niet zijn dat Hij vanavond moet zeggen: Ik was in de Jeruzalemkerk, en daar heb ik Mijn handen uitgestrekt, en Ik heb ze geprobeerd in Mijn gemeenschap te trekken, maar ze hebben niet gewild. *Ik heb ze als een kloek, als een hen onder Mijn vleugels gewild*. *D*aar heb je dat beeld, zie je al het beeld? Maar ze weigerden. Nee toch, nee toch!

Naar de binnenkamer, in het stof, veroordeel jezelf, en zeg: o God, 20, 30, 50 jaar op Uw gemeenschap geen prijs gesteld, maar dan ga ik voor eeuwig verloren. En dan hebt U ook nog gelijk, en dan zal ik het ook nog met U eens moeten zijn als U mij verdoemt, want U hebt er alles aan gedaan, maar ik heb niet gewild. Heere Jezus Christus, alsjeblieft, wil nou die, die bedorven – ik zeg het maar een beetje plat, in Rotterdam zullen ze het me niet kwalijk nemen – die rotte wil van mij, die nou niet wil wat U wilt, maar wil die nou eens breken en knakken en buigen, zodat ik ga willen wat U wilt, namelijk gemeenschap met U. En leg de vinger maar bij uw voorhoofd, en zeg maar: hier hebt U het gezegd, Jezus, dat U wast in Uw bloed. Mag ik U, hoewel ik het 40 jaar versmaad heb, mag ik U nu mijn voorhoofd laten zien? Doet U dan wat U toen hier in de kerk, of ergens anders, toen ik zes weken oud was, verzekerd hebt? *U komt de belofte toe, en uw kinderen en allen die daar verre zijn, zoveel als er de Heere onze God toe roepen zal*.

Leg uw vinger bij dit Woord van God. Kinderen zeggen weleens: God kan alles. En dan zeg ik: nou, dat weet ik niet. Dan kijken de kinderen mij aan, want dat weten jullie, dat zegt de meester op school, en de dominee zegt het, God is almachtig. Weet je wat God nou niet kan? Jou of je papa of je mama die op de knieën ligt, met dat pak van die zonde, en die zegt: Hier, Jezus, hier hebt U verzekerd dat U wast in Uw bloed. Toe, doe dan wat U toen verzekerd hebt. Daar kan de Heere Jezus niet tegen. Daar kan Hij niet tegen, daar kan God niet tegen als je God Zijn belofte voorhoudt. Begrijpt u? Dan moet God het doen. Dan is het uitgesloten dat Hij het niet doet. Naar huis, naar huis, op de knieën. Doe het maar, vaders, moeders, u gaat toch op de knieën, vader, met uw

kinderen, aan het eind van de dag, en doe het dan, en zeg het maar: lieve Heere Jezus, we zijn naar Uw Naam genoemd, gedenk het Woord gesproken tot Uw knecht, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven.

Amen.